

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΠΙΕΡ ΒΙΛΛΕΤΑΡ

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΗΣ ΜΥΓΚΕΤ

Η μέρα που ο φίλος μου Πάολ Ραζάκ έγραφε για ένα μακρινό ταξίδι στις Τροπικές χώρες...

Ο Πάολ Ραζάκ, έδω και πέντε χρόνια, ήταν ώμορφος νέος, ζωηρός, φιλάθλος, έτοιμος πάντα για μία τρελή ερωτική περιπέτεια...

Το τρίτο βράδυ της παραμονής του στη Βενετία είδε απέναντί του, στο εστιατόριο του ξενοδοχείου, μία άγγελική γυναίκα...

Μετά το δείπνο το παράξενο ζευγάρι σπρώχθηκε και πήγε να κάνη ένα γύρο στον άπειρο Εξώστη. Η άγγελική γυναίκα κάπνιζε ένα μωροδάτο...

-Θεέ μου !... Τι έκανα !... Τι έκανα !...

—Θέλες να χορέψω, Μαρσέλι ; —Μά βέβαια, της απάντησε ψυχρά εκείνος. Λοκίστηκαν λοιπόν κι' ο διού στο ρυθμό του βάλς...

Κατά το μεσάνυχτα ανέβηκε στο δωμάτιό του, με μία λάκρα στά

τώτη, που πρώτος είδε το φάντασμα, ως επνευματιστικό νουομ ισχυροτάτης έπιβολής, που έπέβαλε την όπτασία του στην ψυχή των άλλων στρατιωτικών του Παλαμυδιού...

Ω, φάντασμα, που φάνηκες στο δόλιο Παλαμυδι, κι' άμέσως όλη τη φρουρά την πήγε ριπιτιδι, ω, φάσμα, που κατάλευκο κι' ολόμαυρο κίσεσαι, μιν ό Τρικούσης είσαι, που στην άρχη σε μαύρισαν για να σε τιμωρήσουν...

ζεύγη και με μία άνεξήγητη άπογοήτευση στην καρδιά. Αύτη η γυναίκα του έβγαλε μέσα από τα χέρια σάν με άσπίλητη όπτασία...

Ξαπλώθηκε λοιπόν στο κρεβάτι του και σε λίγο βολήθηκε σ' έναν βαρύν έφάλιτο ύπνο. Έπειτ' από όρα, δίχως να μπορεί να καθορίση τότε, μισοξύπνησε από ένα παράξενο θόρυβο στην πόρτα...

Οι άνδρες, όταν είναι νέοι, δεν αναχωρούν ποτέ τις γυναίκες που τους κάνουν να δοκιμάσουν μια τραγική άπογοήτευση...

—Εσείς είσαστε η άριστοτάτα, η καρδιά του καιού κόποιου !... Όχι δά ! Είσατε μία κλέφτρα, μία κοινή κλέφτρα !...

—Είλεος !... Διαπθήτε με !... Άρπαστε με να φύγω !...

Ο Πάολ Ραζάκ σιγαρήνηκε. Από το νού του πέρασαν άβυσσιν όλα τα ερωτικά όνειρα που είχε κάνει γι' αύτην την άγγελική γυναίκα και με μία ερωτική φωνή της φανερώσε το μυστικό της καρδιάς του...

—Θέλετε να φύγετε, έ ; Μάλιστα ! Θα σάς χάρισω την ελευθερία... Μό πρώτα θα με πληρώσετε με τον έξωτά σας !...

—Εκείνη χλώμασε κι' άρχισε να τρώει.

—Όχι ! Όχι !... στέναζε. Δεν είμαι παντορεμένη... Δεν είναι άνδρας μου αυτός που με συνοδεύει... Ούτε φίλος μου. Είναι ο αδελφός μου...

Ο φίλος μου τότε, που είχε ξεθυμάνει πιά, άνοιξε την πόρτα κι' άρπασε τη γυναίκα με το μαύρο μαγιώ να γλιστρήσει άδύρωνα στον έξομο διάδρομο...

Το βράδυ βρισκόταν σ' ένα άλλο ξενοδοχείο, κοντά στο Ριάλιο. Κατά τα μεσάνυχτα πάλι γύρισε από ένα κέντρο κι' ανέβηκε στο δωμάτιό του...

—Τι έχετε ; Τι συμβαίνει ; την ρώτησε ο Ραζάκ. —Τόν σκοτώσα !... ψιθύρισε η Μυγκέτ κι' ένα άνατριχίασμα. Τόν σκοτώσα κι' ύστερα τον έβριξα κοντά στο κανάλι...

—Και γιατί αύτη η ξερνήκη άπόφραση ; την ρώτησε. Η Μυγκέτ τόν κίταξε στα μάτια τριφερά κι' έσκυψε το κεφάλι. Ο φίλος μου είχε μαντέψει το μυστικό της...

Κι' από το βράδυ εκείνο άρχισε η τραγωδία του φίλου μου. Άγαπώντουσαν σάν δύο ένοχοι, σάν δύο εγκληματίες, που προσπαθούσαν να ξεχάσουν με τα φίλια και τα τριφερά χάδια τις μαυρισμένες τύψεις τους...

Μά πριν φύγει, σάν τόν άνθρωπο που θέλει να ξεμολογήσει την άμαρτία του, μου διηγήθηκε την ιστορία του τραγικού έρωτά του...